

ספרי' — אוצר החסידים — ליובאוויטש

לקוטי שיחות

מכבוד קדושת

אדמו"ר מנחם מענדל
שניאורסאהן

מליובאוויטש

שלח

מתורגם ומעובד לפי השיחות של לקוטי שיחות חלק כג
(תרגום הפשוט)



יוצא לאור על ידי
"מכון לוי יצחק"
כפר חב"ד ב'

שנת חמשת אלפים שבע מאות שישים ותשע לבריאה
שנת השישים לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח
שנת הקהל

לעילוי נשמת
הת' ר' חיים אלי' ב"ר אליעזר ע"ה
מישולבין
נפטר ערב ראש-חודש תמוז ה'תשל"ב
ת. נ. צ. ב. ה.
נדפס ע"י משפחתו שיחיו

הכתובת להשיג השיחות באינטרנט:
<http://www.torah4blind.org>

שלח

א. "שלח לך אנשים"

על הפסוק "שלח לך אנשים" אומרים חז"ל "שלח לך – לדעתך"², ששליחת המרגלים תלויה בדעתו של משה, אך "אני איני מצווה אותך"³.

יש להבין:

משה רבינו הרי היה עבדו הנאמן של הקדוש-ברוך-הוא⁴. מכך מובן, שדעתו של משה לשלוח את המרגלים היתה משום שכן היתה דעתו של אדונו – הקדוש-ברוך-הוא. וכפי שמעידה התורה⁵, וישלח אותם משה... על-פי ה' – ברשותו של הקדוש-ברוך-הוא⁶. כלומר, שליחת מרגלים כשלעצמה היתה טובה ורצויה⁷.

וכפי שמבאר הרמב"ן⁸, שהדרך הרגילה לכבוש מדינה היא באמצעות שליחת מרגלים תחילה כדי למצוא את הדרך הטובה והקלה ביותר "לכבוש את הארץ". וכיון שאין סומכין על הנס וצריך להתכונן למלחמה טבעית – הסכים משה רבינו לשלוח את המרגלים.

ואין מובן: מדוע תלה זאת הקדוש-ברוך-הוא בדעתו של משה, ולא ציוה על כך מלכתחילה?

כן יש להבין:

לגבי המרגלים אומר רש"י⁹, "אותה שעה כשרים היו". וכפי שמובן בהגיון פשוט, שאם משה רבינו בחר בהם בעצמו, הרי לא זו בלבד שהם היו "כשרים" באופן כללי, אלא בודאי התאימו ביותר לשליחות מסוימת זו.

וכיצד ייתכן, שחל בהם שינוי קיצוני כל כך, שלא זו בלבד שלא בצעו כראוי את שליחותם, אלא הם גרמו על ידי כך לעם ישראל "בכיה לדורות"¹⁰?

ב. "ולקחתם מפרי הארץ" – סיכון חיי המרגלים לשם כך?

כדי להבין זאת יש להסביר תחילה את הענין, שהשליחות באופן כללי מורכבת משני דברים:

(א) לאסוף את הנתונים החשובים לכיבוש הארץ – וראיתם... החזק... המעט... הבמחנים...¹¹.

(ב) לאסוף את הנתונים על הארץ עצמה – "הטובה היא... השמנה היא..."¹². וחלק זה של השליחות היה חשוב כל כך, עד אשר משה אמר להם, "והתחזקתם ולקחתם מפרי הארץ"¹³: למרות שבלקחם "מפרי הארץ" הם מסתכנים, כי יוכלו להבחין בהיותם

(1) סוטה לז, רע"ב. ועד"ז בתנחומא פרשתנו ה (בסופו). במדב"ר פט"ו, ח. הועתק בפרש"י עה"ת עה"פ.

(2) כ"ה בע"י, פרש"י עה"ת ועוד. ובגמ' לפנינו "מדעתך". ובתנחומא ובמדב"ר שם: לעצמך.

(3) רש"י סוטה שם. ועד"ש בפירושו עה"ת עה"פ.

(4) ראה בהעלותך יב, ז.

(5) פרשתנו יג, ג.

(6) רש"י עה"פ.

(7) ראה גם אה"ח ריש פרשתנו.

(8) ריש פרשתנו.

(9) פרשתנו יג, ג. ומקורו בתנחומא פרשתנו ד. במדב"ר

פט"ו, ה. וז"ל קנה, סע"א.

(10) תענית כט, א.

(11) פרשתנו שם, יח"ט.

(12) שם, יט"ב.

(13) שם, כ.

להביא את 770 הביתה!

כל מי שהיה ב-770 אי פעם, זוכר בודאי את שלל

הקובצים והעלונים המחולקים בכל ליל שבת קודש

כעת ניתן להשיג את חלקם ברשת האינטרנט, אצלך בבית!

קבצים גרפיים וקבצי טקסט:

דבר מלכות: שיחות כ"ק אד"ש מה"מ מהשנים תנש"א-תשנ"ב.

יחי המלך: קונטרס שבועי, הכולל שיחות-קודש בעניני גאולה ומשיח.

המעשה הוא העיקר: לקט הוראות למעשה בפועל משיחות כ"ק אד"ש מה"מ (החל משנת תשמ"ח).

שיחות הגאולה: גיליון שבועי של ימות המשיח, בהוצאת "האגודה למען הגאולה האמיתית והשלמה".

מעייני חיי: גיליון שבועי לילדים, בהוצאת "מכון לוי יצחק" בכפר חב"ד ב'.

האמונה הטהורה: גיליון שבועי בעניני אחרית הימים.

קבצים גרפיים בלבד:

לקוטי שיחות: שיחה מוגהת של כ"ק אד"ש מה"מ היו"ל לקראת כל שבת ב-770,

על-ידי "ועד להפצת שיחות".

חדש לקוטי שיחות (מתורגם): שיחה מוגהת של כ"ק אד"ש מה"מ הנדפס בספרי

לקוטי שיחות, בהוצאת "מכון לוי יצחק" בכפר חב"ד ב'.

להקהיל קהילות: גיליון שבועי מתורתו של משיח בעניני הקהלות קהילות בשבת,

בהוצאת צא"ח העולמית, ניו-יורק.

קבצי טקסט בלבד:

פנימיות: ירחון לבני הישיבות, בהוצאת מרכז את"ה בארץ הקודש.

לקוטי ניגונים: שתי חוברות על הניגונים שניגן וביאר כ"ק אד"ש מה"מ, בהוצאת קה"ת (תשנ"ב).

דרך הישרה: (אידיש) קונטרס מיוחד לילדים, הכולל שיחות-קודש בעניני גאולה ומשיח.

לעבן מיט דער צייט: (אידיש) קטעים לפרשת השבוע מתוך הספר, בהוצאת ישיבת

"אהלי תורה", ניו-יורק.

דבר תורה: (אידיש) דף שבועי לילדים, היו"ל על-ידי מוסד חינוך "אהלי תורה", ניו-יורק.

כמו-כן ניתן להוריד באתר את "קונטרס בית רבינו שבבבל"

ושיחת ש"פ שופטים ה'תנש"א

מדור מיוחד לספרים וחברות באנגלית בעניני גאולה ומשיח!

האתר מנוהל ע"י הרה"ת ר' יוסף-יצחק הלוי שגלוב

וכתובתו: <http://www.moshiach.net/blind>

יחי אדונו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

הגילוי ד' מקדש אד' כוננו ידך" במקום זה ("שבע מאות ושבעים") שבו הוא חי ועבד ופעל עבודתו במשך עשר שנים האחרונות שלו. הסך-הכל דכל עבודתו.

ודוקא ע"י סיום העבודה בחצי כדור התחתון – "מעלין" ומגלין את כל הבנין של "מקדש אד' כוננו ידך" כולל גם הגג של הבנין, אשר "מלך המשיח... עומד על גג בית המקדש והוא משמיע להם לישראל ואומר עניים הגיע זמן גאולתכם" – כל זה "מתעלה" (נפעל) על-ידי העבודה (הגבהה) של התחתון ביותר.

...כולל ועיקר – בהבאת הגאולה האמיתית והשלימה, אשר כדי שהקב"ה יפעל זאת בשלימות הוא זקוק (כביכול) להשתתפותו של כל יהודי, ודוקא נשמה בגוף, שע"י "מעשינו ועבודתנו" באה הגאולה, ונחוץ כביכול שהיהודי יסכים לזה, ויתירה מזו – שהוא ירצה ויכריז, שלא רק ש"הגיע זמן גאולתכם", אלא ישנה כבר הגאולה בפשטות, כמדובר לעיל שגאולה היא מלשון גילוי – הגילוי ראלופו של עולם ב"גולה" (שנפעל ע"י עבודת היהודי בגלות).



לעילוי נשמת

הרה"ח חת' אי"א רב פעלים ובעל מרין
מטובי מקושרי רבותינו נשיאינו וחולכי בדרכיהם,
דרך הקדוש יקרא לה

שליח כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א לארצנו הקדושה ת"ו

הרב ר' מנחם מענדל

בהרה"ח ר' מנחם מענדל ומרת מארייאשא באדאנע ע"ה

פ ו ט ע ר פ א ס

נפטר ד' תמוז ה'תשנ"ה



וזוגתו מרת לאה ע"ה

בת ר' בניציון ומרת שרה הי"ד

נפטרה ה' כסלו ה'תשס"ג

ת נ צ ב " ה



נדפס ע"י צאצאיהם שיחיו

מרגלים¹⁴, למרות זאת, עליהם להתחזק ולהתאמץ כדי להביא „מפרי הארץ“.

ואין זה ברור: אמנם, אינה דומה ראייה לשמיעה¹⁵, ולפיכך, בלי להתחשב בכך שהקדוש-ברוך-הוא כבר ספר לבני ישראל שארץ ישראל היא „ארץ טובה ורחבה... ארץ זבת חלב ודבש“¹⁶, והרי ישראל הם „מאמינים בני מאמינים“¹⁷, ובמיוחד כאשר אין צורך לשם כך באמונה, כי בודאי ידעו „הדורים במצרים“ את הנעשה בארץ ישראל¹⁸ – אך בכל זאת אין דומה הדבר לראיית פירות הארץ, אשר היתה גורמת לישראל לשמחה רבה מאד – „לעלות שם בשמחה“¹⁹,

אך למרות הכל, האם הדבר הכרחי עד כדי סיכון חיי המרגלים?

ג. מטרת שליחת המרגלים: „נשמע“

אחד מן ההסברים לכך הוא:

אמנם, הבסיס לקיום התורה הוא הקדמת נעשה לנשמע²⁰, אך למרות זאת אין די ב„נעשה“ בלבד, אלא הכרחי, לאחר נעשה, גם „ונשמע“²¹ – מלשון הבנה, כמו: דבר כי שומע עבדך²².

ואותו דבר לגבי החלק הראשון של שליחותם – למצוא את האופן לכיבוש ארץ ישראל, שהכוונה בכך היתה שישראל יווכחו לדעת בשכלם ש„יכול נוכל לה“²³.

וזהו הסיבה לכך שהקדוש-ברוך-הוא לא ציווה על שליחת המרגלים, אלא „שלח לך – לדעתך“. כיון שמטרת שליחת המרגלים היא לעורר בישראל את ה„נשמע“ לגבי כניסתם לארץ, לפיכך גם השליחה עצמה היא באופן של „לדעתך“ – שעושים זאת משום שכך מתקבל לפי ההבנה ולא רק באופן של „נעשה“ – כי „אני מצוה לך“.

ד. „לא נוכל לעלות“ – ההיפך מן השליחות

כך יובן גם כיצד יוכלו המרגלים, אשר „אותה שעה כשרים היו“ להיכשל כל כך, עד שאמרו „לא נוכל לעלות“²⁴:

משום שהשליחות היתה לצורך „נשמע“, ליישב את הכניסה לארץ לפי השכל

(23) פרשתנו יג, ל.

(24) שם, לא.

(14) רמב"ן וספורנו עה"פ.

(15) ראה מכילתא יתרו יט, ט.

(16) שמות ג, ח. ועוד.

(17) שבת צו, א.

(18) ראה רמב"ן ריש פרשתנו הנ"ל בפנים.

(19) לשון הרמב"ן שם.

(20) ראה שבת פח, א.

(21) וזהו אחד מהביאורים בזה שלא הספיקה אמירת

„נעשה“ (משפטים כד, ג), והוצרכה להיות עוד אמירה

„נעשה ונשמע“ (שם, ז).

(22) ש"א ג, ט"י.

וההגיון, לפיכך הם היו יכולים לטעות בשיקול הדעת –

וההגיון, לפיכך הם היו יכולים לטעות בשיקול הדעת –

כי כל דברי המרגלים אודות ארץ ישראל

ויושביה – „עז העם .. וגם ילידי

הענק...²⁵ – היו דברי אמת²⁶. וגם מסקנתם, „לא נוכל לעלות“, מתקבלת על הדעת, שבדרך הטבע הם אינם יכולים לכבוש את הארץ.

ויושביה – „עז העם .. וגם ילידי הענק...²⁵ – היו דברי אמת²⁶. וגם מסקנתם, „לא נוכל לעלות“, מתקבלת על הדעת, שבדרך הטבע הם אינם יכולים לכבוש את הארץ.

יודי צריך לדעת, שגם בהיותו שקוע בעבודה מסוג של „נשמע“, הבנה שכלית, „לדעתך“ – עליו תמיד לזכור שהוא שליחו של משה – אין הוא מבצע את מעשיו משום שכך מובן לו, אלא משום שזהו רצון העליון.

יודי צריך לדעת, שגם בהיותו שקוע בעבודה מסוג של „נשמע“, הבנה שכלית, „לדעתך“ – עליו תמיד לזכור שהוא שליחו של משה – אין הוא מבצע את מעשיו משום שכך מובן לו, אלא משום שזהו רצון העליון.

וכך נשמרים גם ב„נעשה“ וגם ב„נשמע“ – הסתכלות זו מבטיחה שהמחשבה תהיה מחשבה אמיתית ויגיעו למסקנה אמיתית.

יוצא איפוא, שהמרגלים קיימו, לדעתם, את השליחות שלשמה נשלחו. אך טעותם היתה בכך שהוסיפו את המסקנה „לא נוכל לעלות“: משה רבינו כלל לא שאלם מלכתחילה עם יכולים לכבוש את הארץ אם לאו. הוא שלחם רק כדי לאתר כיצד קל יותר לכבושה.

מהותו של השכל היא למצוא את הרעיון כפי שהוא לאמיתותו. צריך לבטל את כל הנטיות העצמיות וכדומה, ולהתרכז בהתמסרות אל הדבר שאותו רוצים להבין.

ואדרבה: מעצם העובדה שמשה רבינו שלחם לתור את הארץ ולמצוא כיצד לכבוש את ארץ ישראל, היותה הוכחה, ש„יכול נוכל לה“ גם בדרך הטבע²⁷,

כאשר מישו עוסק בשכלו בענין כלשהו משום תענוג האיש וכדומה, הרי אז מובן, שהוא יערב בכך את נטיותיו האישיות וכדומה, עד אשר ינסה „להתאים“ את המציאות לדעתו.

כי אילו הכניסה לארץ היא באופן ניסוי, לא היה כלל מקום לשליחת המרגלים.

יוצא, שדבריהם „לא נוכל לעלות“ אינם רק תוספת לשליחותם, אלא יותר מכך – זהו ההיפך משליחותם.

1. יש לזכור תמיד את ההתבטלות למשלח

וזהו חד ההסברים לענין השוחד, אשר התורה אומרת „השוחד יעור עיני חכמים ויסלף דברי צדיקים“³⁰.

והרי, לכאורה אם תורת אמת מעידה שמדובר כאן על „חכמים“ ו„צדיקים“, הרי

ה. „שלח“ – הוראה לכל אחד

תורה היא מלשון הוראה²⁸. מכך מובן,

(25) שם, כח. וכן שם לבי"ג.

(26) ראה רמב"ן שם. לקו"ש חלק ח"י ע' 142 ואילך.
(27) ומה שענה כלב (שם, ל) „עלה נעלה“ „אפילו בשמים כו“ (רש"י שם. וראה רש"י שם לפנ"ז: קרע לנו את הים כו'. נת' בלקו"ש [המתורגם] ח"ח ע' 90 ואילך), למעלה מן הטבע הוא רק לפי דבריהם שע"פ טבע „לא נוכל לעלות“, שלו היא כדבריהם „עלה נעלה גו' יכול נוכל לה“.

(28) זח"ג נג, ב.

(29) וברמב"ם (סדר תפלות לכל השנה) שלח לך.

(30) שופטים טז, יט.

דעם גאַנצן בנין פון „מקדש אד' כוננו ידיך“, ביז אויך דעם גג של הבנין, וואָס „מלך המשיח .. עומד על גג בית המקדש והוא משמיע להם לישראל ואומר ענוים הגיע זמן גאולתכם“²⁹ – ווערט דאָס אַלץ „אויפגעהויבן“ (אויפגעטאָן) דורך דער עבודה (הגבהה) פון דעם תחתון ביותר.

... כולל ועיקר – אין ברענגען די גאולה האמיתית והשלימה, וואָס כדי דער אויבערשטער זאָל דאָס דורכפירן בשלימות דאָרף ער (כביכול) האָבן די השתתפות פון יעדער איד, און דוקא אַלס נשמה בגוף, אַז דורך „מעשינו ועבודתינו“ קומט די גאולה, און מ'דאָרף כביכול אָנקומען אַז דער איד זאָל מסכים זיין, און נאָכמער – ער זאָל וועלן און מכריז זיין, אַז ניט נאָר וואָס „הגיע זמן גאולתכם“, נאָר ס'איז שוין דאָ די גאולה בפשטות, כמדובר לעיל אַז גאולה איז מלשון גילוי – דער גילוי אלופו של עולם אין „גולה“ (וואָס ווערט דורך דער עבודה פון אַ אידן אין גלות).

(משיחת יום ב', כ"ח סיון תנש"א)

(5) ילקוט שמעוני ישעי' רמז תצט.

ויש לומר, שכשם שזהו בנוגע לכללות ענין הגלות וגאולה, כך הוא גם בנוגע להמקום פרטי שנמצאים בו ב"חצי כדור התחתון" – שהיות שזהו (ה)מקדש מעט³¹ המקום ששם כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו קבע את מקומו, כהמקור להפצת המעינות חוצה בכל העולם כולו, הרי דוקא במקום זה ומקום זה נפעלת הגאולה ובנין בית המקדש השלישי, "מקדש אד' כוננו ידיך".²

דאף-על-פי שמקומו בארץ הקודש, בירושלים עיר הקודש, על הר הקודש – אבל מכיון שזה נפעל על-ידי "מעשינו ועבודתינו כל זמן משך הגלות"³, ובפרט בסיום של זמן הגלות ע"י העבודה ד"פירצו מעינותיך חוצה" – הרי יש כבר במקום זה, ודוקא במקום זה, כל ההכנה כולה לה"מקדש אד' כוננו ידיך".

עד שתכפף ומיד נמשך במקום זה הגילוי של "מקדש אד' כוננו ידיך" – שהרי זהו מה שכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו יכול לתבוע ולהביא בפועל, שלכל ראש בא

כת.

ויש לומר, אַז כשם ווי דאָס איז בנוגע צו כללות ענין הגלות וגאולה, אַזוי איז דאָס אויך בנוגע צו דעם מקום פרטי וואו מ'געפינט זיך אין „חצי כדור התחתון“ – אַז היות אַז דאָס (דער „מקדש מעט“) איז דער אָרט וואו כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו האָט קובע געווען מקומו, אַלס דער מקור אויף הפצת המעינות חוצה בכל העולם כולו, ווערט דוקא אין און פון דעם אָרט אויפגעטאָן די גאולה און בנין בית המקדש השלישי, „מקדש אד' כוננו ידיך“¹,

דאע"פ אַז מקומו איז אין ארץ הקודש, אין ירושלים עיר הקודש, על הר הקודש – איז אָבער וויבאלד אַז דאָס ווערט אויפגעטאָן דורך „מעשינו ועבודתנו כל זמן משך הגלות“, ובפרט אין סיום פון זמן הגלות דורך דער עבודה פון „יפוצו מעינותיך חוצה“ – האָט מען אין דעם אָרט, און דוקא אין דעם אָרט, די גאַנצע צוגעגרייטקייט צום „מקדש אד' כוננו ידיך“,

ביז אַז תיכף ומיד ווערט אין דעם אָרט דער גילוי פון „מקדש אד' כוננו ידיך“ – וואָס דאָס קען דאָך כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו מאַנען און אויספירן, אַז צום אַלעם ערשטן ווערט דער גילוי פון „מקדש אד' כוננו ידיך“ אין דעם אָרט („זיבן הונדערט און זיבעציק“) וואו ער האָט געלעבט און געטאָן עבודתו במשך עשר שנים האחרונות שלו, דער סך-הכל פון כל עבודתו.

און דוקא דורך דעם סיום העבודה אין חצי כדור התחתון, ביז אין דעם תחתון תחתון ביותר – „הויבט מען אויף“⁴ און מ'איז מגלה

הם חכמים וצדיקים אמיתים. וכיצד ייתכן שהם יקחו שוחד, מלכתחילה?

אלא, ענין השוחד איננה רק לקיחת כסף וכדומה ואמירת שקר גלוי בעקבות כך, אלא גם המחשבה על המציאות שלא כפי שהיא, אלא כאשר האדם חושב על עצמו ועל מציאותו העצמית³¹. ואז אין הוא יכול להבין באמת, ולהגיע למסקנה האמיתית.

וזה היתה הסיבה לטעותם ולכשלונם של המרגלים: חסרה בהם ההתבטלות כלפי משה רבינו באופן שהיא תורגש גם בהיותם שקועים בענין של „ונשמע“, לתור את הארץ.

ומשום ש„חשו“ את מציאותם העצמית, הפילה עליהם ראיית „הנפילים בני ענק“ פחד עד כדי כך „ונהי בעינינו כחגבים“³², וזהו מעין שוחד שהטעה את מחשבתם עד כדי כך שאמרו „לא נוכל לעלות“.

אך כאשר יהודי זוכר שהוא שליח – „שלח“ – ששלוחו של אדם כמותו³³, הרי

לשלוח אין מציאות עצמית, אלא כל מציאותו היא המציאות של המשלח³⁴,

ביחד עם זאת מדובר כאן בשלוחו של משה, שמהותו של משה רבינו היא מדת האמת³⁵: אז נשארים קשורים למשה רבינו, למדת האמת, ואין סרים ממנה. כל הזמן זוכרים שהולכים בשליחות של משה רבינו, ואין חושבים על המציאות העצמית.

ואז אין נעשים משוחדים, ובמילא מבצעים בשליחות את השליחות לתור את הארץ, הדורשת הבנה אמיתית, ואומרים³⁶ „טובה הארץ אשר ה' אלקינו נתן לנו“,

ועל ידי כך מגיעים לכיבוש הארץ לגבולותיה, עד לקיום היעוד³⁷ „ירחיב ה' אלקיך את גבולך“, בביאת משיח צדקנו, במהרה בימינו ממש.

(משיחות ש"פ שלח תשל"ג)

34) ראה בארוכה לקח טוב (להר"י ענגל) בתחלתו ג' האופנים בשליחות. לקו"ש חכ"ב ע' 161.

35) ראה סנהדרין ק"א, א: מדת אמת ראה. שמו"ר פ"ה, י' ועוד.

36) דברים א, כה. ולהעיר שלא הוזכרו שם דברי (שאר) המרגלים. וראה שיחת מוצאי ש"פ שלח תשל"ט.

37) ראה יב, כ. שופטים יט, ח.

31) עיין סה"מ עת"ר ע' קו.

32) פרשתנו יג, לג.

33) ברכות לד, ב (במשנה). וש"נ.

(1) יחזקאל יא, טז. מגילה כט, א.

(2) בשלח טו, יז.

(3) תניא רפ"ז.

(4) ראה תו"א בראשית ד, א. וראה לקו"ש ח"ח ע' 33.

הוספה

בשורת הגאולה

כז.

הפצת המעיינות דפנימיות התורה (”סתים” שבתורה, שעל ידה נעשית האחדות ד”סתים” דישׂראל עם ”סתים” דקוב”הי) חוצה, עד לחוצה שאין חוצה הימנו, כפי שנתחדש במיוחד בדורנו זה גם ובמיוחד בחצי הדור התחתון (שבו לא הי’ הגילוי דמ”ת²), שבו נקבע מושבו של נשיא הדור, כ”ק מו”ח אדמו”ר, משה שבדורנו, ומשם מופצים המעיינות בכל קצוי תבל ממש, ובמשך יובל שנים³ (”עולם”⁴), אשר, ע”י ההוספה בהפצת המעיינות חוצה (שכבר היתה באופן ד”די והותר”), „דע את אלקי אביך”⁵, „לדעתך”, זוכים תיכף ומיד ל”אותי הזמן. . . (ש)לא יהי’ עסק כל העולם אלא לדעת את ה’ בלבד, ולפיכך יהיו ישראל חכמים גדולים ויודעים דברים הסתומים וישיגו דעת בוראם כפי כח האדם, שנאמר כי מלאה הארץ דעה את ה’ כמים לים מכסים”.

(משיחות ש”פ שלח, מבה”ח תמוז תנש”א)



- (1) ראה זח”ג עג, א. לקר”ת ויקרא ה, ג. נצבים מו, א. ובכ”מ.
- (2) ראה אג”ק אדמו”ר מוהר”צ ח”ב ע’ שלא. וש”נ.
- (3) כולל ובמיוחד בענין שהזמן גרמא, יובל שנים לכ”ח (”כח”) סיון (שמתברך מיום הש”ק זה) – ראה בארוכה שיחת כ”ח סיון (סה”ש תנש”א ע’ 635 ואילך).
- (4) קידושין טו, א. מכילתא ופרש”י משפטים כא, ו. – ולהעיר גם מלקר”ת פרשתנו מב, ד ואילך.
- (5) דה”א כח, ט. וראה תניא קר”א קנו, ב. ובכ”מ.
- (6) כהבטחת מלך המשיח להבעש”ט – במענה לשאלתו אימת אתי מר – כשיפוצו מעינותיך (דהבעש”ט) חוצה (אגה”ק דהבעש”ט – כש”ט בתחלתו).
- (7) רמב”ם בסיום וחותם ספרו „משנה תורה”.
- (8) ישע”י יא, ט.

בענין עטיפת טלית גדול עפ”י אדמו”ר הזקן

... מענין עטיפת הטלית גדול כעטיפת הישמעאלים, אם צריך לכסות ראשו עד פיו או לא, ומעיר על השינוי שבין שו”ע רבינו הזקן ומה שפסק בסידורו, ואשר לכאורה יש להעיר לזה מיו”ד סי’ שפו ומקומות המובאים שם.

וכבר העיר על הנ”ל בס’ קצות השולחן להרה”ג אברהם חיים נאה בחלק א וחלק ב בסופו ובהערות שם, וכן בספרו פסקי הסידור – העוסק בהשינויים שבין סידור רבינו והשו”ע שלו.

ובמה שיש מקשים שאיך אפשר שעטיפת הישמעאלים תהי’ באופן שהעינים מכוסות דא”א להליכה באופן כזה, כמדומה שאפילו בימינו כמה מהישמעאלים הולכים כזה בכמה מדינות – בשביל להגן על עיניהם מהחול שבאוויר הבא מרוחות בלתי מצויות ואפילו מרוח מצוי, ורואים הנעשים מתחת וגם במרחק איזה אמות – כיון שהטלית תלוי באופן חפשי ולא חבוש על העינים, והוא ע”ד ההנהגה שלא להביט מחוץ לד’ אמות.

מנהגנו ע”פ הוראת כ”ק מו”ח אדמו”ר, בעת העטיפה לכסות בחלקו העליון של הט”ג גם העינים אבל אין מכסים עד הפה.

(ממכתב א’ תמוז תשט”ז – נדפס בלקו”ש חלק ח עמ’ 311)



לזכות

כ”ק אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח



ויה”ר שע”י קיום הוראת

כ”ק אדמו”ר מלך המשיח (בשיחת ב’ ניסן ה’תשמ”ח)

להכריז יחי, יקויים הבטחתו הק’,

שההכרזה תפעל ביאת דוד מלכא משיחא



יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד